

אבן... לא תפחידני בזה שיש זהות דוידית בין שני שרי החוק. לא התחייבתי להוות אופוזיציה סטואלית.

כך אושרה הכשרות הטוטאלית של מק"י

אישור נוסף ניתן לה כעבור כמה ימים, כאשר יוצגו ישראל באו"ם, יוסף תקופ, ציטט במועצת הביטחון בהרחבה את דברי מיקוגניס, המנהיג הקומוניסטי, כתמיכה לקו הרישמי של ממשלת הליכוד הלאומי. הנציג הסובייטי, יוסף מאליק, קפץ כנשון יחש, הכריז כי מיקוגניס אינו קומוניסט, אלא מחרחר-מלחמה.

סובו של בלוק

האורחים מחו"ל, שכולם מתנגדים בהחלט לכל סיפוח, לא ידעו כל זאת. הם היו תמימים למדי. הם לא ידעו מה הם ההתפתחויות האחרונות בישראל, ואיך השתנו עמדות מפ"ם, ל"ע ומק"י, שכולן נגרטו בורם הסינכרוניסטי המציף את המדינה. הם לא ידעו כלל מי יופיע בסימפוזיון — ומי לא.

כי בעת הזמנתם השתמשו הי מארגנים בשיטה נוספת של בלוק.

בחול'ל נאמר למוזמנים כי בסימפוזיון ישתתפו כל כוחות השלום בישראל. בין השאר נעשה שימוש רחב בשמו של אורי אבנרי, הידוע בחו"ל, למרות שאיש לא טרח לשאול אותו. אותו הדבר נאמר לעסקי נים הערביים בגדה המערבית. בישראל לעומת זאת, פורסם בהרחבה כי ישתתפו ראשי הציבור הערבי בגדה, וכי יבואו אישים חשובים מחו"ל.

בין השמות שפורסמו ברשימת המשתתפים: **פואר מנדס-פראנס**, ראש-הממשלה לשעבר של צרפת; **ז'ן רניאל**, עורך נובל אוברסטרוב ואישיות מרכזית בשמאל הצרפתי; **הפרופסור גולדשטיק**, יו"ר אגודת הסופרים הלוחמת בציכוסלובקיה. **אולם, כמו כל תרבות, התמוזי טטה גם זו.**

כדי להצדיק את השימוש בשמו בחו"ל ובגדה, נאלצו המשתתפים לפנות לבסוף אל אורי אבנרי. אולם הם לא יכלו להזמין לכינוס בהיכל התרבות, כי משרד החוץ אסר זאת בפירוש. הפיתרון: אבנרי, ואישים אחרים שאינם מקובלים על הממשלה, הוזמנו לאירועים צדדיים של הסימפוזיון.

כשבאה פנייה זו לאבנרי, הוא סירב. אולם על המשמר הוסיף לפרסם את שמו, בהודעה התמימה שהוא "הוזמן" — מתוך הנחה שהקורא התמים יאמין אוטומטית כי ההזמנה נתקבלה.

כאשר נודע למנהיגים בגדה כי אבנרי אינו משתתף, וכי הסימפוזיון כולו הוא סכסס של משרד החוץ, ביטלו כולם את השתתפותם. הודעות ביטול באו, זו אחר זו, **מאנור נוסיובה**, מי שהיה שר הביטחון של ירדן; **עוזו שהארה**, מראשי הדוברים למען מדינה פלסטינית; **והאזם האלירי**, לשעבר מספר חטיבת סורית.

על דעת שלושם שלח נוסיובה כנס מכתב אדיב ומרשים, בו הודיע כי יעדר, כהפגנה של "מחאה אילמת" נגד מדיניות ממשלת ישראל, המחבלת ביוזמת המעצמות ומסרבת להסכים לשלום על פי החלטת מועצת הביטחון.

אותו זמן נסתבר כי בעלי השמות הי גדולים מחו"ל מסרבים לבוא. מנדס-פראנס, גולדשטיק, דניאל ואחרים הודיעו באדיבות כי לא יבואו לכינוס. נותרו רק קלוד לאנצ' מן, מאנשי של ז'ן-פול סארטר, גיררזו להפירה מי שהיה בעבר ראש-העיר של פרינצה, וכמה עשרות דג'ירקק.

בהרכב זה התחיל הסימפוזיון תוכנו והרכבו גרמו זעזוע לרבים מן המוזמנים.

"נחרתי לשמוע את הנאומים!" אמר פול גייקובס, איש השמאל הקיצוני מניו-יורק, ואילו לאנצמן, שנהגם כנראה גם הוא, ניצל את הדקות המעטות שהוקצבו לנאומו, כדי להטיף למארחים, המתשפרים על הלכירוח לאומניים של החוב. בסופו של דבר, הביא הסימפוזיון יותר נזק מתועלת.

"למדנו שאין בישראל שום כוח פוליטי המוכן לעשות שלום ללא סיפוח," סיכם את ההתרשמות הי כללית אחד הכתבים.

תנועת העולם הזה — כוח חדש דחתה הצענה לחלק כרוזים לבאי הסימפוזיון ולהטי ביר להם את העובדות, כדי להימנע מפילוס גים נוספים.

במדינה

מחת איש מישמר-הגבול, ושלושת חבריו נספצו.

בשביל-הפטרולים לאורך הירדן הות קפו שני סיורים של צה"ל; אחד החיילים נפצע קשה מאוד.

בשכם ובגינין הפגינו אלפים, בהלי חיותיהם של תושבי הגדה המערבית אשר נהרגו בהפצצת חיל-האוויר הישראלי על אל-סלט הירדנית.

בירושלים המיורחית פיזרה המשטרה בכוח (ובעזרת סילונימים) הפגנה של נשים ומתפללים, שנועדה למחות על מותו של עצור ערבי במשטרה.

נזכה כל אלה, שאל את עצמו הארחה, בהגיונו הפשוט: אם אני מוכרח לנסוע לשם — אסע. אבל סתם כך, לסכן את חיי?

דת

המין

טושטש

ההישג, בו התפארו המפלגות הדתיות ב- מערכת-הביטחון לאיגוד עובדי המדינה היה, שהצליחו להקים רשימה מאוחדת. תחת ה- אותיות בגד, הופיעו מועמדיהם של המפלגה הדתית לאומית, אגודת-ישראל ופועלי אגודת-ישראל.

אולם דחקא ברגע בו הודיעו מרכזי הי מפלגות את שמות המועמדים, עמדה הי רשימה המשותפת בפני סכנה של פילוג. הסתבר, כי בין מועמדי המפלגה ניכנה אשה, והלא לקנאים הם אגודת-ישראל אסרו להצביע בשביל אשה.

ניתוח פלסטטי. המפד"ל, מצידה, לא יכלה לוותר על המועמדת. כי אסתר זמורה, כלתו של המו"ל ישראל זמורה, היא סקידה סופרלית ובעלת-השפעה במשרד הדתות. הסרתה מן הרשימה היתה מרחיקה מצביעים רבים.

הפתרון הגאוני נמצא על-ידי מעשה של הוונאה-עצמית: המועמדת הופיעה ברשימה בתור א. זמורה. אנשי אגודת-ישראל באו על סיפוקם.

השותף השלישי בחזית — פועלי אגודת-ישראל, שהצביעו בעד גולדה כראש-הממ" שלה — לא ויתרו על ההזדמנות לנגח את האגודאים.

ליגלג עליהם שערים, ביטאון פועלי אגודת-ישראל: "ניתוח פלסטטי זה הספיק לעשות את הרשימה כשר למהדרין. אילו היינו יודעים זאת מראש, היינו יכולים לפתור את בעיית הגברת גולדה מאיר בכתיבת ג. במי קום גולדה, ואז היה מותר להצביע — ו' שלום על ישראל."

תל-אביב

כפילו של

ה"אינטרקונטיננטל"

בהודעה לעיתונות מס' 40 של דובר עיריית תל-אביב—פו נמסר על תתימת חוזה בין אינטרקונטיננטל אינבסטמנט קור-פורייש, הרשומה בדלכאר שבארצות-הברית, לבין החברה העירונית הירוקה, אשר הוקמה לצורך פיתוח עבר הירקון, לפיו יוקם בשטח איזור תוכנית ל' בית-מלון, שיכיל כ-300 חדר, ובצמוד לו יהיו מתקנים לתיירות, לספורט ולבידור. רבים עלו על כך שאל בתי-המלון של הרשתות הבינלאומיות ובעלות המוניטין, שרתו והילטו, מצטרפת גם רשת אינטר-קונטיננטל הנודעת. אך מסתבר שלחברה (המשך בעמוד 18)

* שזכתה ב-13% מהקולות, בבחירות ש' נערכו בסוף השבוע שעבר.

הגליון הבא
שר
הטולם הזה
בגלל החג, תוקדם הופעתו של הגליון הבא. במקום כי יום רביעי, יופיע הגליון ב' יום שלישי. קוראים תל-אביבים וכלו להשיגו כבר בערב של יום שני.

העם

השתזף וכיף

כי מחר

האביב בא. הבושם של פרחי התפוזים חדר לבתים בערים, שיכר את תושבי הכרך. החמסין קיצר את השרולים, היריד את הגרביים מרגלי הנערות ואת המקטורנים מגב הגברים.

עקרות-ההיח דאגו לביעור חכץ, הנוער מיהר להתרחק בשפתיהם, ורק באירצון רב נקראו בעיתונים הידועות על מוקשים, חילופי-פגזים, הפגנות בשטחים המוחזקים וועדת ארבעת הגדולים.

כל זה נראה רחוק. הרבה יותר רחוק מריח התפוזים וחול שפתיהם.

כמה אחוזים

קיבל הסוס?

הקיסר הרומאי קאליגולה דחה מטורף במיקצת. לכן מינה את סוסו החביב עליו לקונסול.

ההיסטוריה לא דיווחה מה היה תגובתם

שוטרים מפזרים נשים נושאות זרים בירושלים

בעזרת סילונימים

מגבול ישראל ערב מלחמת-ששת-הימים. הפסימים במשרד-החוץ הזהירו בפני תק' לות אלה. "זוהי אשלייה", אמר אחד מהם. "גם הערבים לומדים. אי אפשר לסמוך על זה שתמיד יתנהגו בטיששות." והוא הביע חשש תמור: "המללים הרמות דחקא מלמדות על הכנה לקבלת יוזמת ה-4. זהו סכסס לפיוס הקיצוניים, ואחרי זה יקבל עבד-אל-נאצר, הכתיב שיכפר עליו הגדולים."

או תצטרך ממשלת ישראל לעמוד לבדה מול השלום הכפוי — מצב בלתי-נועים מאד. ואומנם, כאשר סיכם עבד-אל-נאצר את הי ויכוח בוועידה, חזר והצהיר כי מצרים מק' בלת את החלטת מועצת הביטחון — עליה מתבססת היזברות ארבעת הגדולים.

ארץ-ישראל

משני צידי

הקו הירוק

רבבות תלמידים ארוזו את תרמיליהם ו' יצאו לטיולים מסורתיים, לפני חג הפסח. רבבות אזרחים מבוגרים יותר תיכננו את טיוליהם לשבעת ימי החג עצמו. כמעט בכל המקרים, שורכטו הנתיבים מצד זה של הקו הירוק.

כי בשנה שהלפה מאז חג הפסח האחרון, כמעט שבה ונתחדשה חלוקת הארץ ל- שניים. לא מפני שעל הגבול ניצב צבא אויב, אלא מפני שמעבר לאותו קו התנהלה מלחמה שהפכה את כל השטחים החדשים — לחזית. יבול יממה אחת:

● בעזה רגמו תלמידים כל מכונית יש-ראלית שעברה. רימונים התפוצצות מול הי כניסה לבניין הממשל הצבאי, ברחוב הי ראשי.

● בהאדי החוצה את כפר בתיה, בגבול לה דרום-מערבי של ירושלים, נורה ל-

של אורחי רומא. כי באותם הימים לא היו מישאלים של דעת-קהל.

אילו נערכו, היו התוצאות נראות כך: חודש לפני המאורע: דגב מייצג של רומאים נשאל "מי צריך להיות הקונסול הבא?" התשובה: יוליוס (53%), טיבריוס (18%), קאסיוס (12%), אין דיעה (17%). חודש אחרי המאורע: סוס של קאליגו-לה (61%), יוליוס (12%), טיבריוס (3%), קאסיוס (2%), אין דיעה (22%).

חודשים אחרי המאורע: הסוס של קאלי-גולה (87%), אין דיעה (23%). **מי שישנו, ישנו.** כך היו הרומאים מגיבים בשני תנאים: (א) שא היו פוחדים מקאליגולה, שנהג לחנות בשעת סעודותיו בעינוי אויבו ובהוצאתם להרג, (ב) שהם היו דומים לישראלים.

האופי הישראלי התבטא במישאלי דעת-קהל, שנערכו בחודשים האחרונים. יום לפני מות אשכול, לא חלב איש על כך שגולדה תהיה יורשתו. אחרי מות אשכול, נערך מישאל מדעי, ונסתבר כי שמה של גולדה כלל אינו מופיע בין המועמדים ש' הוצעו על-ידי הקהל.

השבוע, במישאל מדעי חדש, נקבע כי 61% מהציבור מאמין שגולדה היא ראש-הממשלה הנכון.

אותו זמן מסכים הרוב המחולט של הי ציבור כי משה דיין הוא שר-ביטחון אידי-אלי, שאבא אבן הוא שר-הדף אידיאלי, וכי מנחם בגין הוא שר-בליהיק אידיאלי.

מדיניות

הללויה

הערבים מתנגדים!

נאצר יציל אותנו! סמך על הערבים! נאנח השבוע, ברגש הקלה, סקיד בכיר.